

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžk/17/2017
Identifikačné číslo spisu: 1015201963
Dátum vydania rozhodnutia: 19.06.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1015201963.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej JUDr. Jany Hatalovej, PhD., v právnej veci sťažovateľa (v konaní žalobca): Lesoochranárske zoskupenie VLK, občianske združenie, Tulčík 310, Tulčík, právne zastúpený: JUDr. Iveta Rajtáková, advokátka, Štúrova 20, Košice, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor opravných prostriedkov, referát starostlivosti o životné prostredie, Tomášikova 46, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BA-OOP3-2015/074776-NMT zo dňa 10.09.2015, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/293/2015-47 zo dňa 6. septembra 2016 v spojení s opravným uznesením č. k. 5S/293/2015-78 zo dňa 20. marca 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/293/2015-47 zo dňa 6. septembra 2016 v spojení s opravným uznesením č. k. 5S/293/2015-78 zo dňa 20. marca 2017 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím Okresného úradu Bratislava, odboru starostlivosti o životné prostredie, oddelenie ochrany prírody a vybraných zložiek životného prostredia (ďalej len „prvoinštančné správne rozhodnutie“) bol podľa § 68 písm. w/ zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny (ďalej len „zákon o ochrane prírody a krajiny“) vydaný prevádzkovateľovi plávajúceho zariadenia súhlas na státie plávajúceho zariadenia „hausbót“ č. SK-4-14075 umiestneného v Jarovskom ramene rieky Dunaj na polohe č. 29, vyviazaného na pozemku C-KN s parc. č. 1217/1 v kat. úz. Rusovce (ďalej len „súhlas na státie plávajúceho zariadenia“) a súčasne boli podľa § 82 ods. 12 zákona o ochrane prírody a krajiny stanovené podrobnejšie podmienky vykonávania činnosti zabezpečujúce ochranu prírody a krajiny tak, ako sú uvedené pod bodom 1 až 8 výrokovej časti jeho rozhodnutia. Súhlas na státie plávajúceho zariadenia vydal na dobu určitú, a to na čas od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia do 30.06.2020.

2. Prvoinštančné správne rozhodnutie vychádza zo skutočností, že vlastník existujúceho hausbótu, dňa 21.10.2014 požiadal prvoinštančný orgán o vydanie súhlasu so státím plávajúceho zariadenia podľa § 68 písm. w/ zákona o ochrane prírody a krajiny. Ten na základe podkladov rozhodnutia, platného právneho stavu a dokumentácie ochrany prírody a krajiny konštatoval, že nezistil žiadne také skutočnosti alebo okolnosti, ktoré by preukazovali, že v prípade státia plávajúceho zariadenia na polohe č. 29 Jarovského ramena rieky Dunaj nie sú naplnené podmienky na nevydanie súhlasu podľa zákona alebo všeobecne záväzných právnych predpisov vydaných na jeho vykonanie, ktoré by mohli byť dôvodom na zamietnutie žiadosti.

3. Na odvolanie sťažovateľa žalovaný preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie a dospel k záveru, že odvolanie tak, ako bolo podané, nie je dôvodné a preto rozhodnutím č. OU-BA-OOP3-2015/074776-NMT uo dňa 10. septembra 2015 (ďalej len „preskúmané rozhodnutie“) odvolanie sťažovateľa zamietol a prvoinštančné rozhodnutie potvrdil. Žalovaný sa plne stotožnil so závermi prvoinštančného orgánu a s argumentáciou, ako je obsiahnutá v rozhodnutí. Mal za to, že z celého odôvodnenia vydaného rozhodnutia je zrejmé, a osvedčuje to aj obsah administratívneho spisu a podklady, ktoré boli zhrnuté konajúcim orgánom a zistenia, ktoré predchádzali vydaniu jeho rozhodnutia, že žiadne záujmy ochrany prírody chránenej zákonom o ochrane prírody a krajiny alebo všeobecne záväznými predpismi vydanými na jeho vykonanie alebo nesplnenie podmienok, ktoré by mohli viesť k zamietnutiu žiadosti o vydanie súhlasu podľa § 82 ods. 11 predmetného zákona v konaní zistené neboli. Žalovaný zároveň poukázal na skutočnosť, že v odvolacom konaní neboli vznesené žiadne nové skutočnosti, návrhy či nové podnety, ktoré by neboli známe prvoinštančnému orgánu pred vydaním rozhodnutia vo veci samej.

II.

Konanie na krajskom súde

4. Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdna poriadok (ďalej len „Ss.p.“) zamietol žalobu sťažovateľa z nasledujúcich dôvodov:

- správne orgány nepostupovali pri rozhodovaní o udelení výnimky zo zákazov podľa zákona č. 543/2002 Z. z. svojvoľne,

- z administratívneho spisu je zrejmé, že prvostupňový správny orgán spoľahlivo zistil skutkový stav v danej veci v konaní nevychádzal len z tvrdení žiadateľa, ale podkladom pre rozhodnutie bolo aj odborné stanovisko zn. OU-BA-OSZP1-2015/7767/KTP zo dňa 12.01.2015 podľa § 28 ods. 4 zákona k „Projektu posúdenia nepriaznivých vplyvov plávajúcich zariadení v Jarovskom ramene Dunaja, r.km 1855,00 na integritu územia“, podľa ktorého navrhovaná činnosť - umiestnenie 226 plávajúcich zariadení na Jarovskom ramene rieky Dunaj, ktoré je súčasťou SKCHVU007 Dunajské luhy, nebude mať pravdepodobne vplyv na predmet ochrany uvedeného územia NÁTURA 2000 a pri dodržaní stanovených podmienok:

zabezpečiť pravidelný odvoz odpadu;

do dvoch rokov zabezpečiť vybavenie všetkých hausbótov septikmi a zabezpečiť pravidelný odvoz odpadu z nich ;

parkovať len na okraji spevnenej cesty, vedľa hausbótu, a nie v trávnom poraste;

neexpandovať na cudzie pozemky ;

odstrániť nelegálne vytvorené prístupové cesty, sedenia, mimo plochy hausbótov, rôzne prístrešky, ohniská, skládky dreva a pod.;

do vegetačného obdobia odstrániť všetky vysadené nepôvodné druhy drevín a rastlín a prípadnú výsadbu realizovať len na základe konzultácie so Štátnou ochranou prírody SR, Regionálnym centrom ochrany prírody v Bratislave,

činnosť nepovažuje za zásah, ktorý môže spôsobiť podstatné zmeny v biologickej rozmanitosti, štruktúre a vo funkciách ekosystémov. Podkladom odborného stanoviska orgánu ochrany prírody kraja bolo stanovisko Štátnej ochrany prírody SR v Banskej Bystrici listom č. ŠOP SR/4563/2014 zo dňa 04.12.2014,

- súhlasil s tvrdením sťažovateľa do tej miery, že je možné predpokladať a je nepochybné, že vjazd a státie motorových vozidiel do chránenej krajnej oblasti a prírodnej rezervácie zaiste bude mať určitý negatívny vplyv na ochranu prirodzených procesov v danej oblasti a na životné prostredie,

- orgány verejnej správy sa v preskúvanom rozhodnutí v danej veci v dostatočnej miere zaoberali ochranou prírody v danej oblasti, tiež možným negatívnym vplyvom povolenia výnimky naň. Zároveň určili dodržanie stanovených podmienok pre výkon tejto výnimky, tak ako sú uvedené pod bodom 1/ až 6/ výrokovej časti prvostupňového rozhodnutia a odôvodnenia rozhodnutia žalovaného,
- odôvodnenosť povolenia výnimky videl aj v tom, že možný negatívny dopad na životné prostredie spôsobený vjazdom a státím konkrétneho motorového vozidla, ktorému je povolená výnimka, je nepochybne menší ako významný negatívny vplyv spôsobený nekontrolovaným vjazdom a státím motorového vozidla/vozidiel v takomto území,
- zastával rovnaký názor ako orgán verejnej správy, že povolením uvedenej výnimky je možné takýmto regulovaným a kontrolovaným spôsobom efektívnejšie zabezpečiť ochranu prírody aj tým, že orgány oprávnené kontrolovať danú lokalitu budú schopné prehľadne monitorovať neoprávnený vjazd motorových vozidiel, zabráňovať tejto činnosti a minimalizovať negatívne vplyvy na dané územie,
- prvoinštančný orgán ako aj žalovaný dospeli k správne právnemu záveru, ktorému predchádzalo riadne a spoľahlivo vykonané dokazovanie postačujúce pre rozhodnutie v merite veci.

III.

Obsah kasačnej sťažnosti/stanoviská

5. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodu uvedeného v § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p., t. j. krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

6. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že:

- napadnuté rozhodnutie krajského súdu obsahuje v IV. časti celkom zjavne vzájomne nesúrodé časti, až možno nadobudnúť dojem, že správny súd si celkom neuzrejmil, čo je predmetom konania,
- v bode 30 cituje správny súd cituje ust. § 67 písm. h) zákona o ochrane prírody a krajiny, ktorý zveruje okresnému úradu v sídle kraja rozhodovanie o výnimkách zo zakázaných činností,
- v bode 34 opätovne správny súd poukazuje na právomoc okresného úradu v sídle kraja podľa § 67 písm. h) zákona o ochrane prírody a krajiny, pričom v tomto prípade už poukazuje na to, že zákon zveril diskrečnú právomoc vo veciach udeľovania výnimiek zo zakázaných činností správne orgánu,
- v bode 38 napadnutého rozsudku sa správny súd zaoberá vjazdom a státím motorových vozidiel do chránenej krajinskej oblasti a prírodnej rezervácie,
- v bode 39 opätovne správny súd vyslovuje závery vzťahujúce sa k tomu, či privolenie v podobe výnimky zo zákazov nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom,
- s poukazom na bod 40 rozsudku, predmetom konania pred správnym súdom nebolo rozhodnutie o udelení výnimky zo zakázanej činnosti v príslušnom stupni územnej ochrany, ktorou je vjazd a státie motorovými vozidlami,
- so žiadnou z námietok sa správny súd nevysporiadal a podstatnú časť svojho právneho posúdenia venuje vjazdu motorových vozidiel, výnimke zo zakázaných činností a monitorovaniu vjazdu motorových vozidiel.

7. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti skonštatoval, že sťažovateľ neuviedol v kasačnej sťažnosti žiadne nové právne skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by preukazovali porušenie platných právnych predpisov zo strany správnych orgánov. Trval na tom, že obe rozhodnutia boli vydané na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu, sú zákonné a majú predpísané náležitosti. Navrhol, aby súd kasačnú sťažnosť zamietol ako nedôvodnú.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

8. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podala oprávnená osoba včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ S.s.p.) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 S.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyselne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.) si osvojil záver, že kasačná sťažnosť je dôvodná a preto rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Takto kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 19. júna 2019 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

Podľa § 139 ods. 2 S.s.p., v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

9. Vo vzťahu k dôvodu kasačnej sťažnosti, že správny súd sťažovateľovi nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, kasačný súd uvádza, že pojem „právo na spravodlivý proces“ nahrádza doterajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“, nakoľko obsahové znaky pojmu „právo na spravodlivý proces“ vyplývajú z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva i Ústavného súdu Slovenskej republiky a v zmysle tohto pojmu musí konanie ako celok vykazovať znaky spravodlivosti; nestačí jedna izolovaná vada na uplatnenie kasačnej sťažnosti a naopak, ak konanie ako celok znaky spravodlivosti nevykazuje, bude kasačná sťažnosť v zmysle § 439 ods. 1 prípustná vždy.

10. V súvislosti s uvedeným kasačný súd musí zdôrazniť, že postupom krajského súdu pri rozhodovaní o merite sporu a vydaním preskúmaného rozhodnutia bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivý proces. Sťažovateľ v tejto súvislosti primárne namietal, že krajský súd sa v rozhodnutí zaoberal inou právnou vecou, než aká bola predmetom konania a so žiadnou z predložených námietok v žalobe sa nevypracoval.

11. Z komentára k vyššie citovanému § 139 ods. 2 S.s.p. vyplýva, že argumenty uvádzané správnym súdom si nesmú navzájom odporovať. Odôvodnenie je tou časťou rozsudku, v ktorej správny súd vysvetľuje, akým spôsobom a z akých dôvodov dospel ku konkrétnemu rozhodnutiu. Preto zákon ustanovuje konkrétne zákonné požiadavky na obsah odôvodnenia rozsudku tak, aby z neho bola zrejmalá jeho opodstatnenosť, zákonnosť a spravodlivosť. Zatiaľ čo vo výroku správny súd vyslovuje, ako rozhodol, z odôvodnenia musí vyplývať, prečo tak rozhodol. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a taktiež preskúmateľné z pohľadu kasačného súdu (Baricová J. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava. C.H.BECK, 2018.s. 720)

12. Kasačný súd dáva do pozornosti, že v odôvodnení rozsudku musí súd uviesť, podľa akej právnej normy vec posúdil, teda pod hypotézu akej právnej normy subsumoval ním zistený skutkový stav. Po subsumcii dochádza k aplikácii a interpretácii práva. Súd musí uviesť, ako daný skutkový stav právne posúdil, ktorú právnú normu na daný stav aplikoval a ako ju v intenciách konkrétneho prípadu interpretoval. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu síce nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19.

februára 1998). Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva „...účelom odôvodneného rozhodnutia je dať stranám najavo, že boli vypočuté. Navyše, odôvodnené rozhodnutie dáva stranám možnosť odvolať sa proti rozhodnutiu, ako aj možnosť, aby bolo rozhodnutie preskúmané odvolacím orgánom. Len ak sú vydávané odôvodnené rozhodnutia, môže existovať verejná kontrola výkonu súdnictva.“ (napr. Suominen v. Fínsko, § 37, 1. júl 2003; Tatishvili v. Rusko, § 58, 22. február 2007).

13. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje aj na ustálenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky: „Súd by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premis dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Nedostatky odôvodnenia zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 114/08). Súd musí súčasne vychádzať z toho, že je povinný poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (§ 1 O.s.p.), na ktorú skutočnosť poukazuje Ústavný súd Slovenskej republiky v rozhodnutiach (napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

„Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06).“ (napr. III. ÚS 107/07). Ústavný súd SR tiež uvádza: „Podobne ako v skutkovej oblasti, aj v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie (subsumpcia skutkového stavu pod zvolené právne normy) nastávajú obdobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania, ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.“ (I. ÚS 33/2012).

„Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutia súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. ... Takýto postup vyplýva z potreby transparentnosti vysluhovania spravodlivosti, ktorá je nevyhnutnou súčasťou každého justičného aktu. Odôvodnenie rozhodnutia je aj zárukou toho, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny.“ (III. ÚS 311/07).

14. Vo svetle uvedeného kasačný súd poznamenáva, že napadnutý rozsudok postráda dostatočne argumentačne zrozumiteľný výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení, pričom argumenty súdu musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne. V predmetnej veci sa krajský súd v odôvodnení rozhodnutia venuje zjavne odlišnému predmetu konania, a to rozhodnutiu o povolení výnimky v zmysle ustanovenia § 67 písm. h) zákona o ochrane prírody a krajiny, ktoré aj nedôvodne cituje, a nie vydaniu súhlasu na státie plávajúceho zariadenia v zmysle § 68 písm. w) predmetného zákona. Kasačný súd poukazuje na bod 38/, z ktorého je jednoznačne zrejmé, že krajský súd sa zmätočne v rámci právneho posúdenia venoval zákonnosti rozhodnutia o povolení výnimky na vjazd a státie motorových vozidiel v chránenej krajinskej oblasti a prírodnej rezervácie, ktoré však nie je predmetom tohto konania. Z uvedeného je zrejmé, že krajský súd neustálil predmet konania a v rámci odôvodnenia sa nevenoval právnomu posúdeniu predmetnej problematiky a nevysporiadal sa tak ani s námietkami sťažovateľa, čo robí jeho rozhodnutie nepreskúmateľným. Je povinnosťou súdov uviesť vo svojom rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založili. Súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je totiž nepochybne požiadavka, aby sa príslušný všeobecný súd v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s vlastnými právnymi závermi, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu.

15. V ďalšom považuje súd za nevyhnutné uviesť, že arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí súdov je najčastejšie daná rozporom súvislosti ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s

uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené možno vzťahovať aj na predmetnú vec, v ktorej v odôvodnení krajského súdu došlo k zjavnému rozporu právnych argumentov so skutkovými okolnosťami a zároveň absentovali jasné a zrozumiteľné odpovede na sťažovateľom predložené námietky, čím došlo k porušeniu práva sťažovateľa na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 21/2015 zo dňa 20.01.2015).

16. Vo svetle uvedeného, nakoľko odôvodnenie napadnutého rozhodnutia vychádza zo zrejmeho omylu krajského súdu, popierajúc zmysel a najmä podstatu práva na spravodlivý proces, kasačný súd nemohol postupovať inak, ako pristúpiť k zrušeniu napadnutého rozsudku krajského súdu v zmysle § 462 S.s.p. a vráteniu mu veci na ďalšie konanie. Úlohou krajského súdu bude v ďalšom konaní ustáliť si predmet konania, prejednať vec v medziach podanej žaloby, ustáliť okruh účastníkov konania (nakoľko je zrejmé, že krajský súd nekonal so žiadateľom o vydanie súhlasu so státím plávajúceho zariadenia SK-4-14075 v pozícii zúčastnenej osoby) a vo veci opätovne rozhodnúť a svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodniť v zmysle § 139 ods. 2 S.s.p., pričom krajský rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania podľa § 467 ods. 3 S.s.p.

17. Právnym názorom kasačného súdu je krajský súd viazaný (§ 469 S.s.p.).

18. Toto rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3 : 0 (§ 147 ods. 2 v spojení s § 139 ods. 4 S. s. p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.